

Tin vào Giáo Hội là một trong những cách thể hiện lòng tin vào Đức Kitô. Và ngay cả ta phải thể hiện những nguyên tắc chính các mục tử trong cùng cách hành động và thái độ của mình tác động lên lao động niềm tin của từng Kitô hữu.

Trong cuộc đời tôi, tôi có điều may mắn là được tiếp xúc với những mục tử nhân lành – nhân lành và anh dũng (cách nói của linh mục Giuse Đình Xuân Long, giám đốc giáo phận Đà Nẵng). Do đó tôi cảm nhận được niềm hạnh phúc và hy vọng vào Hội Thánh, Thân mình mục tử nhiệm của Đức Kitô.

Bài viết này xin được kể lại một lần gặp gỡ với ngài, một vị Giám mục khôn ngoan, nhân ái và can đảm. Có lẽ không cần nêu danh tánh của ngài, điều gì là vì ngài có một danh tánh ai cũng biết: Mục tử Chân Chính.

Ngài là vị mục tử không những biết trình bày công, không thoả hiệp với bóng tối. Ngài nói những những chuyện quy tắc. Nghe những câu trả lời cho những người chết với ngài, ngay cả ta có cảm giác được an ủi, khích lệ và nhận được gặp gỡ Đức Kitô là Chúa Chiên Lành.

Ngài hay gặp gỡ với những người nghèo và biết cảm đoán khi đi dâng lễ cho những người đoàn tìn họ ở vùng sâu và heo hút vào các dịp Lễ. Khi trả lời cho những người có chức quyền với vị đó, ngài bảo: “Tôi thấy các anh đi quá khi các anh cảm tôi dâng lễ cho những anh em Công giáo ở vùng quê!” Hội hỏi đi là đi làm sao. Ngài trả lời: “Này nhé, nếu các anh đi tôi đi do dâng Lễ, thì tôi đi đó cũng chỉ được khoảng 20 giáo dân nghe tôi giảng. Nghe xong có khi về

Chuyện kể về một Gia đình

Tác Giả: Gioan Lê Quang Vinh, VRNs
Thứ Hai, 09 Tháng 5 Năm 2011 20:30

nhà họ quên mất. Chờ các anh cảm tôi nhé, bây giờ cảm thôi đi u biết, đi u nghe đi tôi. Đó là bài giảng hùng hồn. Nhờ vậy không phải các anh đi sao?”.

Nghe vậy, dĩ nhiên những người này im lặng. Không biết họ nghĩ gì, những tôi đoán chắc họ sẽ từ chối, và trong lòng họ, như nhà văn DTH đã viết, “có một cuộc chiến khác nổi lên”.

Chuyện về cái gọi là Ủy ban Đoàn Kết Công Giáo hay Công Giáo yêu nước mà dân chúng thường gọi là đám quốc doanh cũng thú vị. Những người có quy định nên gặp ngài và đi thăm họ về nhà rồi người giáo phận đã có cái Ủy ban này, những trong giáo phận ngài thì không. Họ nói rằng người giáo phận thì chức Ủy ban ĐK này thì mỗi năm nhà nước sẽ chỉ cho hai tờ để đi tiêu dùng. Ngoài ra khi đi họp ở Hà Nội thì các ông “yêu nước” sẽ được khách sạn năm sao, sẽ được đi Đ. sạn hay đi đâu đó nghỉ mát. Hai tờ để đi, sẽ tiến lên thì t, có sẽ tiến về ngài tha hồ làm được nhiều việc. (Nghe đi u này tôi mới biết đi sao những ông “yêu nước” các người tích cực đi đi!).

Nghe các ông này trình bày đầy “hợp lý” như thế, ngài hỏi họ: “Các ông nói cho tôi biết Ủy ban này là để chức tôn giáo hay để chức chính trị?” Họ trả lời: “Đó là để chức chính trị phục vụ để đi và nhà nước”.

Họ đi thì ngài thì nói: “Bây giờ tôi hỏi các anh nhé. Các anh có muốn thấy gia đình người ta chia rẽ, xung đột không? Giáo phận khác thì nào tôi không biết, chức giáo phận tôi nói có cha nào tham gia vào ủy ban này là họ phải có chia rẽ và nghi ngờ ngay. Là Giám mục, không tôi muốn nhìn giáo phận chia rẽ?”

Im lặng một lúc, ngài tiếp: “Các ông có nghĩ rằng linh mục gọi là làm chính trị không? Trước kia các ông nghĩ các linh mục tuyên úy trong Quân Lực VNCH làm chính trị, những sau hàng chục năm bắt các linh mục này đi học tập, các ông đã biết các linh mục chúng biết làm chính trị gì cả. Các ông biết Ủy ban ĐK này là để chức chính trị mà kêu gọi các linh mục không biết chính trị vào hoạt động là để họ phá church!”

“Chưa hết”, ngài nói tiếp, “Dân mình còn nghèo khổ, ông nghĩ làm sao chúng tôi là Giám mục, linh mục, là người có Đ. họ có thể nhận hai tờ để đi tiêu pha, rồi còn khách sạn năm sao, rồi đi du lịch này nọ cho được?”

Chuyện kể về một Gia đình

Tên: Gioan Lê Quang Vinh, VRNs
Thị trấn: Hai, 09 Tháng 5 Năm 2011 20:30

Nghe đến đó thì họ không nói chuyện UBND về với ngài nữa.

Một chuyện khác cũng rất thú vị là chuyện về lá cờ. Trước đây đã có những tuyên bố này thì nó về cờ đỏ vàng làm cho người dân hoang mang và cũng đừng quên Viêt Nam ngoài biển phiến. (Nếu được nghe ngài nói, chắc chắn nhà nước hiện dân chúng đều vui!).

Đó là một lần ngài đi nước ngoài. Khi đến cửa quan nhà nước nhìn thấy chỉ, người ta dò ngài: “Ông đi nước ngoài như đúng hình vẽ lá cờ vàng ba sọc đỏ, nếu không là tôi đi ông!”. Ngài đáp ngay: “Về tôi thấy chỉ cho các ông, tôi không đi nữa”. Họ ngạc nhiên hỏi ngài: “Sao vậy?” Ngài cười: “Chẳng hiểu đi nước ngoài mà tôi đi thì đi làm gì?”.

Rồi ngài nói về các ông này: “Này nhé, tôi vào nhà ông, thấy ông đứng hàng Hồ chí Minh về lá cờ đỏ, tôi có báo ông đem đất khác không? Đến nhà người ta ai làm thế. Nước ngoài, nếu tôi đến có lá cờ vàng, chúng tôi báo họ đem đi đất khác cho tôi người và chấp hành à?”

Ngài nói tiếp, lý luận sắc bén: “Một ngàn năm nô lệ giặc Tàu, một trăm năm nô lệ giặc Tây, về các ông có ghét Tàu và Tây lắm không? Tôi thấy mấy ông lãnh đạo về đến chào cờ Trung quốc, chào cờ Pháp, Mỹ đó thôi. Về thì sao lá cờ vàng của anh em người Viêt mình mà các ông căm ghét đến thế?”

“Còn nữa, hàng năm chúng ta đón bao nhiêu Viêt kiều, nhưng bao nhiêu người họ về, sao lại phải lúc nào cũng căm ghét của họ?”

Ngài nói thêm, nhìn tâm sự, nghe rất xúc động: “Năm 1954 gia đình tôi di cư vào Nam. Gia đình tôi sống được và tôi lớn lên, ăn học là được lá cờ vàng. Nếu các ông đi năm nay thì các ông cũng thế thôi.”

Nghe những lời vô cùng hợp lý thế, chắc hẳn bất ngờ và ngạc nhiên ngừng làm nên cuối cùng họ báo: “Thôi ông cứ đi...”

Một chuyện khác cũng rất thú vị mà khi nghe ngài kể, tôi ngạc nhiên tột môt không hiểu ngài sẽ kể chuyện thế nào. Ngài nói với các bạn nhà nôm: “Các ông nghĩ mà xem, những người Công giáo toàn tòng như Pháp hay Ý có bao giờ chính phủ yêu cầu toàn dân đi học giáo lý không? Không vậy mà Việt Nam, nhà nôm đã từng ra lệnh cho toàn dân, có đi cũng như không có đi phải đi học giáo lý cả thế gian dài”.

Nghe vậy, người ngạc nhiên hỏi: “Chúng tôi có thế nào nhà nôm bắt mọi người học giáo lý bao giờ đâu?” Ngài bảo: “Chưa hiểu à? Thì trong dịp lễ phong Thánh cho các Thánh Tô Đômô Việt Nam năm 1988 đó”. Họ cũng chưa hiểu (Và tôi nghe ngài nói tôi cũng chưa hiểu!).

Ngài bảo: “Này nhé, năm đó các ông phải đi vào lễ phong thánh, nên các ông bắt mọi người, tất cả thế giới dân chúng, tất cả thế giới toàn thể giáo dân khác, tất cả linh mục giáo dân đi mítting nghe các ông nói về Giáo Hội Công Giáo, về các Thánh Tô Đômô. Các ông chê trách, các ông lên án, các ông cho là hiểu về Tô Đômô là xấu, là theo thế dân, Đômô Công giáo là không đúng v.v...”

Họ vẫn chưa hiểu và hỏi ngài: “Vậy sao ông bắt mọi người dân học giáo lý?”. Ngài cười: “Về chưa hiểu à? Bây giờ nhé, chúng ta nói chuyện thế nào như những người bình thường với nhau đi, tôi là Giám mục của tôi, các ông cũng là giám mục của tôi. Các ông có biết thế nào từ năm 1954 dân chúng gọi Việt Minh là gì không? Là Việt M. Việt M là nói dối, họ bắt nói dối như Việt M. Vậy các ông nói gì thì dân cũng hiểu người khác. Các ông càng nói xấu Giáo Hội, nói xấu các Thánh Tô Đômô thì người ta càng hiểu rằng Giáo Hội Công Giáo là tốt, các Thánh Tô Đômô là tốt”.

Nghe này nói xong, họ im lặng (chẳng biết trả lời thế nào). Ngài nói sâu sắc, rõ ràng và rất thật. Tôi nghĩ rằng ai nghe chuyện này cũng đều thán phục ngài.

Nói về người Công giáo và chế độ Quốc gia, ngài cũng có lý luận thú vị. Ngài bảo rằng có một gia đình kia giàu có lắm. Trong nhà có một đứa con và một người giúp việc. Người con không làm việc, chỉ ăn chơi, trong khi người giúp việc thì chăm chỉ làm việc và dành dụm. Rồi một ngày kia, người con lấy phá sản, phải vay mượn khắp nơi. Lúc này người con phải nhờ người giúp việc kia bỏ lãnh cho mình. Hóa ra cuối cùng việc phải thay đổi!

Chuyên kê về mô t Gia m mu c

Tác Giả: Gioan Lê Quang Vinh, VRNs
Thứ Hai, 09 Tháng 5 Năm 2011 20:30

Ngài dùng ví d y đ di n t s th t này là ch Qu c ng do cha Alexandre de Rhodes p ra v i m c đích truy n giáo. Nh v y ch Qu c ng tr c h t là c a ng i Công giáo, nh ng cu i cùng ng i Công giáo i không bi t s d ng th ch “gia b o” c a mình. B ng ch ng là có đ c bao nhiêu nhà văn nhà th Công giáo?

Còn nhi u đ i u thú v mà tôi h c đ c t v Giám m c kh kính y. Tôi i ng nghe ngài k chuy n mà c m ph c tài lý lu n, s phán đoán và cái tâm trong sáng c a v M c t . Vi t i chuy n này, tôi th m cảm n Chúa vì Giáo H i Vi t Nam đ c di m phúc có nh ng m c t nh ngài và cảm n Chúa vì mình đ c g p g ngài. Chúng ta cảm n Chúa vì Ngài v n i gi a dân Ngài qua nh ng v m c t nhân lành, anh minh và can tr ng.

Xin Chúa chúc lành cho ngài, đ ngài đ c nh i Kinh Thánh: “Chúa đã ban cho tôi mi ng i đã đ c hu n luy n, đ tôi bi t dùng i nói nâng đ k nh c nh n.” (Is. 50,4). Dân Chúa nh c nh n đ c nghe i c a c a m c t nhân dũg thì i p t c th y bình an và hy v ng.